

Mattheus 5:4

“Zalig zijn die treuren, want zij zullen vertroost worden.”

Gemeente,

Vreemde tekst. Zalig zijn die treuren. Hoe meer je treurt hoe beter. Hoe meer verdriet hoe beter. Ik wens je veel treurnis en verdriet toe. Dat kun je toch niet zeggen? Verdriet om beperkingen die je hebt, verdriet om ziekte die je overkomt, verdriet om gemis van een geliefde, verdriet om verstoorde verhoudingen thuis. Dat wens je toch elkaar niet toe? Ja het is waar, dat kan geheiligd worden en zelfs zulk verdriet kan een zegen voortbrengen. Maar daarmee hoef je, mag je elkaar of jezelf dat nog niet toewensen. Zoals we geschapen zijn, verlangen we naar vreugde. Deinen we terug voor verdriet. Zo zijn wij geschapen en zo is het goed.

Het treuren van onze tekst heeft betrekking op het Koninkrijk der hemelen. We zagen vorige week al dat het daarover gaat in de zaligsprekingen. Om het koninkrijk der hemelen, in vers 3 en vers 10 genoemd. En in de zaligsprekingen gaat het om de mensen die delen in dat Koninkrijk, die zalig zijn. Dus het treuren is een treuren dat daarmee verband houdt. Dat ermee verband houdt dat je van dat Koninkrijk zo weinig ziet. Dat je zoveel ziet wat tegen dat Koninkrijk in gaat. Als je om je heen kijkt, als je de krant leest. Zoveel dat tegen Gods Koninkrijk in gaat. Machten van de boze die dat Koninkrijk bestrijden. Invloeden van zonde die dat Koninkrijk terug- en binnendringen. Invloeden die mensen los en lossen weken van God. Daarvoor hoef je heel niet ver van huis, je komt die invloeden tegen in je eigen familie, je eigen huis. Infiltraties van de boze.

Dan het treuren dat je zo weinig vrucht ziet op het werk in Gods Koninkrijk. Er wordt gezaaid in de zending en evangelisatie, in de gemeente, in onderwijs en opvoeding, maar je ziet geen vrucht. Je hoort niet van mensen die erdoor tot bekering komen. Je ziet om je heen juist tegenovergesteld: dat mensen, dat je kinderen van de Heere afdwalen, steeds verder. Mensen wijzen af wat hen redden en behouden zou en mensen houden vast aan wat hen meetrekt naar het verderf.

En dan het treuren over je eigen zonden. Als je je zonden en vervloeking hebt overdacht in de voorbereidingsweek, treuren. Verdriet hebben. Dat tegenover zo'n goede God je zoveel en zo diep zondig blijft. Dan hebben we het niet over angst. Je kunt een periode van je leven bang zijn vanwege je zonden. Bang dat je verloren gaat, dat Gods toorn je treffen zal. Angst die voortkomt uit wat de zonde jou kan aandoen. Maar

hier is het treuren, verdriet. Over wat de zonde God aandoet. God, Die je heeft geschapen, geleid, omringd, geroepen, verdragen, en je deed Hem verdriet. Dan krijgt treuren ook iets in zich van schamen. Schamen voor God. je schamen dat je doet zoals je doet, bent zoals je bent. Schamen dat je toch weer vergeet, toegeeft, Hem dat aandoet.

Weet u wanneer dat treuren op zijn ergst is? Als je bedenkt dat de toorn Gods tegen de zonde zo groot is, dat er Hij die ongestraft liet blijven, Hij die aan Zijn eniggeboren Zoon gestraft heeft. Dat Zijn striemen, Zijn slagen, Zijn lijden, Zijn spijkerwonden, Zijn dorst, Zijn doornenkroon, was door mijne zonden.

Op de heuvel Golgotha
Staat een kruispaal opgeheven
Als ik daarheen d'ogen sla
Wordt mij alle schuld vergeven
Onder d'ijzr'ren nagelpunt
Die Uw voeten houdt gebonden
Zij een plaatsje mij vergund
Waar 'k mag treuren om mijn zonden.
Geef mij er d'allerlaagste plaats
Zo Gij mij een plaats wilt geven
Nooit heeft iemand zoveel kwaads
Tegen zoveel goed misdreven

Kon ik maar meer treuren, had ik maar meer besef van wat ik Hem aandeed, hoe ik het heb kunnen doen, en hoeveel Hij mij gedaan heeft. Weet u wanneer dit treuren zijn allerscherpste vorm kan krijgen? Bij brood en beker. Aan Zijn tafel. Zoveel goeds heeft Hij mij gedaan, zo dicht brengt Hij dat bij mij. En tegen zoveel goedheid en liefde heb ik zoveel misdreven. Hoe zou ik zonder treuren kunnen zijn als ik zie dat dit door mij veroorzaakt is. Als ik bij het graf sta van een kind dat ik in een dwaze bui heb aangereden en daardoor gestorven is en ik denk aan dat kind en die ouders, hoe kan ik dan zonder treurnis zijn, zonder schaamte? En je kan zo treuren dat je zo weinig treuren kunt.

Gemeente, kennen wij dit treuren? Vrucht van de voorbereidingsweek. Dit treuren is de wortel van de ware blijdschap. Gemeente, dat verdriet, dat treuren kunnen we elkaar niet genoeg toewensen. Toebidden. Was dat er maar meer.

Gemeente, een godsdienst waaruit dit wegebt, wordt oppervlakkig en goedkoop. Wordt vlak en gemakzuchtig. Of er wordt een blijdschap van gemaakt zonder verwondering. Een blijdschap die geen inhoud heeft. Uitgeholde blijdschap.

Zalig zijn zij die treuren, want zij zullen vertroost worden. Zij zullen vertroost worden. Worden door God. En zij zullen: in de toekomst, dat zal plaatsvinden, in dit leven en na dit leven pas volkomen. En daar geeft Hij aan Zijn tafel in brood en wijn een onderpand van. Zij zullen vertroost worden. vertroosten, troosten. Daarbij moet je altijd één ding goed bedenken: troosten is niet: het verdriet wegnemen. Dat kan niet. Ook niet in al het andere verdriet. Als je iemand die treurt vanwege een gemis, van man of vrouw, en je troost, dan is dat niet dat je verdriet wegneemt. Dat kan niet en dat moet je ook niet willen. Echt verdriet laat zich niet wegnemen. Troosten is niet: het verdriet wegnemen, maar: er iets tegenover stellen. Dat is al zo in hele kleine dingen: een kind is ziek geworden en kan niet naar een verjaardag toe. Dan troost moeder: ja, ze kan dat verdriet niet wegnemen of oplossen. Dat verdriet blijft, hij kan nu niet naar de verjaardag toe. Maar ze kan wel er iets tegenover stellen: als je weer beter bent gaan wij een keer iets lekkers eten. Ze stelt er iets tegenover. Dat troost.

Zij zullen vertroost worden. God neemt dat verdriet niet weg, maar stelt er iets tegenover. Wat dan. Wat stelt God tegenover dat treuren over de zonde? Dit: kijk maar naar Zijn tafel. Wat stelt Hij ertegenover? Dit: Dat Mijn Zoon u lief heeft gehad met een eeuwige liefde. Dat Hij voor u, de toorn Gods waaronder u eeuwig had moeten verzinken, van het begin van Zijn leven tot het einde toegedragen heeft. Dat Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven, Mijzelf gegeven heb. Dat Ik u liefheb. Vanuit het welbehagen van de Vader. Dat Ik u liefheb en Mijn lichaam en bloed gegeven heb, zo lief heb Ik u. Dat neemt het verdriet niet weg, maakt het juist nog dieper, maar stelt er iets tegenover: Nameloze liefde. Die alles gaf, Die eeuwig zijn zal. Zij zullen vertroost worden, keer op keer, dag aan dag

Wat stelt Hij ertegenover? Dit: dat al uw zonden waarover gij nu treurt vergeven zijn. Neemt, eet, gedenkt en gelooft dat Mijn lichaam en bloed verbroken en vergoten is tot een volkomen verzoening van al onze zonden. Volkomen verzoend zijn ze. God ziet ze niet meer. Achter Zijn rug geworpen, Hij zal ze nimmermeer gedenken. Dat neemt het verdriet erover niet weg, integendeel, maar stelt er wat tegenover: het is vergeven en vergeten door God. Hij kijkt me er nooit meer op aan. Zij zullen vertroost worden, keer op keer, dag aan dag.

Wat stelt Hij ertegenover? Dat brood en beker een onderpand zijn van het avondmaal van de bruiloft van het Lam, van het Koninkrijk van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Waar Zijn rijk alles en in allen is. Waar niets meer is om over te treuren. Waar een eeuwige onvergankelijke,

onverwelkelijke erfenis wacht van louter vreugde. Daar zijn alle tranen van de ogen afgewist. Tranen van verdriet over zonden en ongerechtigheid, maar ook tranen over ziekte, lijden, rouw, gemis, oerlijden, alle tranen afgewist. Dat komt. Dat troost. Zij zullen vertroost worden. Tegenover dit leven met treuren staat een eeuwigheid van pure vreugde en blijdschap. Zij zullen vertroost worden. Door God in en met Christus en Zijn liefde en heil.

Bent u er zo één die alleen hiermee getroost kan worden? Met een Heiland, Die Zijn liefde u verklaart? Met bloed dat verzoent en vergeeft? Met een erfenis van Gods Koninkrijk in heerlijkheid? Zou dat u troosten? Kom dan want alle dingen zijn gereed.

Dat is blijdschap in de treurnis. Vreugde in het verdriet. En 1 druppel ranja kleurt het hele glas water. Zo kleurt één druppel van deze vreugde de hele droefheid. Heel het verdriet wordt anders. En de vreugde, de troost wordt een diep vreugde en troost. In verwondering en ontroering. Dat maakt vreugde en blijdschap tot geestelijke vreugde en blijdschap: verwondering en ontroering. Laat dat de uitstraling zijn van onze godsdienst, laat dat de glans zijn over onze godsdienst. Het doet zoveel kwaad als dat bedekt is, als dat niet doorbreekt en altijd onder stof ligt. Als die flonkering niet gezien wordt niet geproefd wordt. Dat ik maar meer me zou latent roosten en meer op die troost kon zien, dan zou mijn godsdienst zoveel meer glans hebben. Let daar altijd maar op als je blijdschap meemaakt of hoort: is er verwondering, ontroering in?

Verdriet zonder deze blijdschap maakt uitzichtloos, hopeloos, troosteloos. Verdriet zonder deze blijdschap is een put zonder bodem, een draaikolk zonder ophouden. Dat is levensgevaarlijk. Daar heeft alleen de satan plezier in. Satan wil treuren laten zonder troost. Maar God zal troosten. Zalig die treuren zij zullen vertroost worden.

En wie nooit heeft getreurd? Wie aan dit treuren vreemd is? Die zal eeuwig treuren. Die zal eeuwig treuren zonder enige troost te krijgen of te kunnen verwachten.

Maar, hoe ook door smart bezwaard

Hoe ook in zichzelf verloren

't is een volk door U gespaard

Eeuwig door U uitverkoren

Rein gewassen in uw bloed

Hebben zij in 't eeuwig goed

Heere, dat de laagste plaats

nooit werd iemands zoveel kwaads

Amen

Met Uw bruiloftskleed omhangen

Van Uw liefde deel ontvangen

Onder hen mij zij gegeven

zoveel gruwelijks vergeven.